

Arrest

nr. 228 244 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 mei 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 december 2015 en dient op 23 december 2015 een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 18 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 20 juli 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 9 april 2018 met nummer 202 135 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 november 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 18 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 25 februari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, N. M. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse etnische origine en een soennitische moslim te zijn. U bent 23 jaar oud en werd geboren in het dorp Guzar Nemat Bai in het district Dehdadi van de provincie Balkh. U woonde daar samen met uw ouders en jongere broer S. (...) (O.V. (...)). U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming: u had nog een oudere broer A. M. (...), die in dezelfde straat maar in een ander huis woonde. Hij is getrouwd en heeft twee kinderen. Uw familie had een aantal gronden, waarop u samen met uw vader en oudere broer diverse gewassen cultiveerde. Uw jongere minderjarige broer S. (...) ging nog naar school en hielp af en toe bij de landbouwactiviteiten. Uw familie had een conflict met een persoon genaamd Yadgar Bay, een ver familielid van u. Het conflict ontstond reeds nog in de tijd van uw grootvader. Yadgar Bay is een erg rijke, machtige en invloedrijke persoon binnen uw gemeenschap. Hij had banden met de autoriteiten. Toen uw vader via het districtshuis en de dorpsouderen pogingen ondernam om tot een oplossing van het conflict te komen leverde dit niets op. Yadgar Bay kon zijn gang blijven gaan. Het conflict zette zich dan ook voort en manifesteerde zich voor uw vertrek uit Afghanistan als een dispuut betreffende water en de irrigatie van jullie gronden. De familie van Yadgar Bay gunde uw familie geen goede oogst en blokkeerde op een dag de waterstroom zodanig dat het water uw gronden niet meer kon bereiken. Dit gebeurde op het einde van mizan 1394 (september/oktober 2015). Uw oudere broer A. M. (...) ging daarop naar de gronden van Yadgar Bay en sprak er één van zijn zoons, Na. (...), aan. Hij vroeg waarom hij het water tegenhield, waarop de discussie escaleerde en uw broer hem – ter zijner verdediging – aanviel met zijn sikkel. Na. (...) raakte gewond ter hoogte van zijn hart en viel neer. Gezien uw broers kinderen en vrouw nog thuis waren ging hij naar daar maar vooraleer hij kon wegvlugten kwamen Yadgar Bay en één van zijn andere zoons uw broer daar aanvallen. Hij kreeg drie kogels in zijn rug. Daarop dachten ze dat hij dood was en zetten ze hun tocht verder richting uw huis waar ze alles beschadigden. Uzelf was in Mazar-e-Sharif om boodschappen, uw ouders en jongere broer bevonden zich in het huis van uw tante in Sherabad. Jullie werden op de hoogte gebracht door het dorps hoofd, die uw broer samen met een aantal dorpsbewoners naar het ziekenhuis had gebracht. Hij is daar in totaal vijftien tot twintig dagen gebleven. U bleef zelf nog drie dagen bij hem, maar diende dan samen met uw jongere broer S. (...) te vertrekken uit Afghanistan. De burens hadden immers gehoord dat ze riepen dat ze alle broers zouden vermoorden. In het begin van aqrab 1394 (oktober/november 2015) vertrok u uit uw land. Op 9 december 2015 kwam u samen met uw broer aan in België. Op 23 december 2015 dienden jullie samen een verzoek om internationale bescherming in. Eerder was uw familie ook al lastig gevallen. In de lente van het jaar dat u naar hier kwam vond reeds een gelijkaardig incident plaats. Toen u eens water wilde halen had Yadgar Bay zijn mannen opgedragen u te storen tijdens dat proces. Ze lieten hun hond los op uw familie. Toen uw familie de hond begon te slaan werden ze door hen beschoten. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legden zowel uzelf als uw broer geen documenten neer.

Op 20 juli 2017 nam het CGVS in zowel uw dossier als dat van uw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers bleken jullie vluchtmotieven niet alleen vreemd aan de Conventie van Genève, bovendien bleken deze op zich ook weinig aannemelijk. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar in haar arrest dd. 9 april 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bovenstaande beslissing. Tevens werd opgemerkt dat de ernst van uw vrees diende te worden gerelativeerd. U ging niet verder in beroep.

Zonder België te hebben verlaten diende u, samen met uw broer, op 29 november 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees nog steeds naar de problemen zoals u die voorheen had uiteengezet en legde hiervan ter staving een aantal documenten neer. Uw familie zou ondertussen gevlucht zijn, mogelijk zelfs uit Afghanistan, al bent u het niet zeker. U verwees tot slot naar een begeleidend schrijven van uw advocaat waarin wordt gesteld dat jullie beiden verwesterd zijn en niet kunnen terugkeren. U haalt ook aan intussen een relatie te hebben met een Afghaanse vrouw. Ter staving van uw volgende verzoek legde u volgende originele stukken neer: een bevestigingsbrief van de dorpsouderen, een brief van het districtshuis naar de procureur, een beschrijving van de gebeurtenissen door de politie, de aangifte van uw vader bij het districtshuis, een bevestiging door het ziekenhuis en een brief van uw advocaat dd. 9/01/2019 inzake uw tweede verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In de weigeringsbeslissing van 20 juli 2017 wees het CGVS er immers op dat uw vluchtmotieven vreemd waren aan de Conventie van Genève. Bovendien bleek uw relaas weinig aannemelijk te zijn, waardoor dit evenmin als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kon worden. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd, waarbij de RvV uitdrukkelijk stelde dat, daargelaten nog geloof kan worden gehecht aan de problemen, het reëel risico op ernstige schade in sterke mate diende te worden gerelativeerd. Nergens bleek immers uit dat u in uw land van herkomst specifiek wordt blootgesteld aan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt uit uw verklaringen dat het vooral uw oudere broer was die gevisieerd werd. Nergens bleek dat er geweld was gebruikt tegen u en uw jongere broer, en u toonde niet aan dat er andere pogingen waren door jullie verwanten jullie te doden. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo herhaalt u slechts uiterst vaag problemen te hebben gehad in uw dorp, zonder dat u daar inhoudelijk iets aan toevoegt. Echter werd in het verleden reeds op omstandige wijze uiteengezet waarom uit uw verklaringen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bleek. Het hoeft dan ook geen betoog dat het louter herhalen van dit relaas onvoldoende is om te spreken van een nieuw element. U brengt in het kader van uw huidig verzoek geen informatie aan waaruit de noodzaak zou

blijken de voorgaande conclusies van het CGVS en de RvV te wijzigen. Evenmin kunnen de door u neergelegde stukken voorgaande appreciatie wijzigen. Documenten hebben slechts ondersteunende waarde voor zover zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Verder zij vermeld dat waar in uw begeleidend schrijven te lezen staat dat u dergelijke stukken neerlegt ter herstelling van uw geloofwaardigheid, de RvV los van de geloofwaardigheid van uw vrees, van oordeel was dat de ernst van uw vrees voor vervolging in sterke mate diende te worden gerelativeerd. Het louter neerleggen van dergelijke stukken wijzigt hier niets aan en bovendien zijn deze niet van die aard om voorgaande appreciatie te wijzigen. Zo zouden deze hoogstens kunnen staven dat er een incident is geweest, doch volstaan deze niet om enig persoonlijk risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Hoe dan ook blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande Afghaanse documenten wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt en bijgevolg een geringe bewijswaarde omvatten. Bovendien werden deze documenten pas recent en op uw vraag opgesteld, hetgeen deze meteen ook van een gesolliciteerd karakter voorziet. Ze bezitten dan ook weinig objectieve bewijswaarde. Dat u deze documenten pas heden, in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming neerlegt, doet dan ook vermoeden dat deze enkel en alleen ten behoeve van dit verzoek werden opgesteld wat de authenticiteit ervan ernstig ondermijnt. De vaststelling dat u eigenlijk amper op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan, sterkt dit vermoeden. Dat het tot slot, gelet op de geprinte stempels, om scans of kopieën lijkt te gaan en deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk ondergraaft de geloofwaardigheid dan ook finaal. Dergelijke stukken kunnen gezien het weinig officiële karakter eigenlijk eender waar, en door eender wie worden opgesteld.

Tot slot merkte u ook nog op goed geïntegreerd te zijn en legde u (of uw advocaat) in het kader hiervan ook nog een begeleidend schrijven neer. Daargelaten u dit klaarblijkelijk niet had gelezen is het opmerkelijk dat hierin vermeld wordt dat u dusdanig verwesterd zou zijn dat dit een terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan. Dat u dit vooreerst zelf niet ter sprake brengt, doch slechts uiterst vaag zou laten vallen "dat ik me goed geïntegreerd heb en zo" is in elk geval zeer opvallend en relativeert in grote mate dergelijke vrees. Wat er ook van zij, u (of uw advocaat), komt hoe dan ook niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie en het opwerpen van algemene beweringen, doch toont nergens aan dat u omwille van een verblijf in Europa dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Zo wordt opgemerkt dat u respect hebt voor anderen zoals vrouwen, seksuele en religieuze minderheden en dat uw mentaliteit ondertussen "erg veranderd" zou zijn en u graag alcohol zou drinken, doch betreffen dit niets meer dan blote beweringen die op geen enkele wijze in concreto worden gestaafd. Bovendien dient te worden vermeld dat u zelf eigenlijk geen melding maakte van uw voorkeur voor alcohol ten aanzien van de DVZ, terwijl uw broer (S. (...)) dit wel ter sprake bracht. Dat het begeleidend schrijven dan net vermeldt dat u graag alcohol drinkt, is dan ook opmerkelijk. In ieder geval, dat u respect hebt voor anderen, zelfs bepaalde minderheden, en uw mentaliteit zou gewijzigd zijn, betekent niet dat u automatisch door de Afghaanse bevolking zou worden gevisieerd. Zo ook dient te worden vermeld dat wat betreft de bewering in Afghanistan als niet-moslim te worden gepercipieerd, ook dit niets meer dan een blote bewering is. In ieder geval, zelfs indien er in uw land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u zich zou hebben afgekeerd van uw geloof of zou zijn bekeerd, dient er vastgesteld te worden dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat iemand die daadwerkelijk afvallig (of bekeerd) is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn apostasie te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk uw islamitisch geloof verloren heeft, u verklaarde zich immers nog steeds moslim, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Hoe dan ook dient opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw verklaarde goede integratie in België en/of verlovings met een Afghaanse vrouw die erkend werd als vluchteling dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat u eveneens melding maakte van medische problemen. Ofschoon u geen enkel stuk neerlegde ter staving hiervan, dient u zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure zijnde een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan

regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Balkh actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient te worden vermeld dat het CGVS in hoofde van uw broer M. S. (...) (Ov n° (...)), eveneens is overgegaan tot een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 het Verdrag betreffende de Status van Staatlozen, ondertekend te New York op 28 september 1954 en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (hierna: het Staatlozenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met artikel 48/7 en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde artikelen. De verzoekende partij verwijst ook naar arresten van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, met name EHRM, KAB t. Zweden, nr. 17299/12, 5 september 2013, EHRM, N. t. Zweden, nr. 23505/09, 20 juli 2010, EHRM, Paposhvili t. België, 13 december 2016, M.A. t. Zwitserland. De verzoekende partij betoogt dat *“Dat verzoeker zou opvallen door zijn accent, klederdracht, gedrag, houding ten opzichte van geloof en maatschappij, staat vast. In de vier jaar dat hij uit Afghanistan is weggeweest is een wereld en een bewustzijn voor hem opengegaan en hij kan niet elke dag elk uur veinzen dat hij niet veranderd is. Hij past gewoon niet meer in de Afghaanse dorpsmentaliteit en dat op zich gaat gepaard met reële risico's.*

Ten eerste blijkt uit de rechtspraak van het EHRM specifiek met betrekking tot een risico voor terugkeerders naar Afghanistan dat wie gepercipieerd wordt als iemand die sociale, religieuze normen overschrijdt en straffen riskeren die gaan van isolement en stigmatisering tot eerderegerelateerde misdaden. Transgressie van sociale normen kan zowel in een gemeenschaps- of familiale context zijn en kan ook bv onenigheid zijn over hoe het familiaal leven dient te verlopen. Het EHRM wijst er in dat arrest op dat er geen specifieke omstandigheden eigen aan het geval zijn die aantonen dat de betrokkene effectief zal behandeld worden, maar dat het Hof het algemene risico aangegeven door statistische en internationale rapporten niet kan negeren.” De verzoekende partij vervolgt door te stellen dat: *“UNHCR heeft in de richtlijnen van 2018 nu voor de tweede maal het profiel van individuen die gepercipieerd worden als verwesterd opgenomen als risicoprofiel.*

UNHCR focust daarbij op terugkeerders en hoe kwetsbaar ze zijn. UNHCR geeft aan dat terugkeerders moeite hebben hun leven herop te bouwen.

*Dat ze erg kwetsbaar zijn en moeilijk toegang hebben tot levenshoud, eten en onderdak, en niet veilig in hun regio geraken: * Returnees reportedly experience severe difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan.²³⁸ They are reportedly highly vulnerable with poor access to livelihoodfood, and shelter.²³⁹ Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihoods and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming land and property.” (stuk 2, 36-37)*

Voor terugkeerders uit Westerse landen wordt dan verduidelijkt dat er rapporten zijn dat ze bedreigd werden, gefolterd of gedood door AGE's omdat men aannam dat ze waarden hadden overgenomen die westers waren of buitenlanders in hun eigen land geworden werden, of dat ze spionnen waren gesteund door een westers land. De klemtoon ligt erop dat AGE's dit zo aannemen en dat het niet noodzakelijk ook zo is. Terugkeerders worden behandeld met achterdocht door hun gemeenschap:[...] UNHCR wijst erop dat terugkeerders uit westerse landen een erg kleine groep zijn die gemarginaliseerd wordt, dat ze gewoonlijk niet aanvaard worden, dat ze gezien worden als bedriegers en mislukkelingen, en opvallen door hun voorkomen en kledij. Er wordt ook gesteld dat achterdocht ten opzichte van Europese terugkeerders groter is naarmate ze langer in het buitenland geweest zijn. Jonge mannen lopen specifiek risico voor rekrutering door AGE's door hun hoge zichtbaarheid in rurale streken, sociale isolatie en gebrek aan netwerk en inkomen.

Een terugkeerder kan je ook herkennen aan zijn haar, kledij en stijl. Het is bijzonder moeilijk om weer aansluiting te vinden bij familie en gemeenschap, zeker op religieus vlak. Er is een duidelijk afwijzing [...] Dit is een risico dat bij een eerste asielaanvraag nog niet in die mate aanwezig is, maar naarmate een minderjarige hier jaren verblijft en zich ontplooit groter wordt.

Het is een risico dat voor de 2e maal in korte tijd is hernomen door UNHCR als een van de 15 risicoprofielen in de richtlijnen internationale bescherming voor Afghanistan.

Het is een risico dat erkend werd als risico door het EHRM

Het is niet iets dat zomaar aan de kant kan geschoven worden, zonder verzoeker hier zelfs maar over te horen.[...] Er werd geen onderzoek gevoerd door verwerende partij. Verwerende partij houdt voor alsof

verzoeker zou aangeven zich bekeerd te hebben, zonder aan te geven te begrijpen wat 'verwestering' en de perceptie verwesterd te zijn betekent, en welke risico's dit inhoudt.

Het feit dat verzoeker nu onder een van de 15 risicoprofielen valt van UNHCR, i.e. profielen die, weliswaar afhankelijk van de individuele omstandigheden, in aanmerking komen voor internationale bescherming maakt een nieuw element uit dat de kans dat verzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk vergroot.

Op zijn minst dient verzoeker hierover gehoord te worden.

De bizarre relativistische stelling van verwerende partij, dat men in een islamitisch land als Afghanistan naar de lokale regelgeving dient te gedragen en dat grondrechten niet absoluut zijn, en dat men apostasie kan weerleggen door te verklaren moslim te zijn gaan volstrekt voorbij aan de aangevoerde documentatie over het risico van 'verwestering', de gevolgen die dat met zich meebrengt, en het stigma waar men mee af te rekenen krijgt. Verzoeker is geen afvallige en beweert dat ook niet. Het minste wat van verwerende partij verwacht kan worden is dat zij effectief de aangevoerde argumenten en bronnen leest en het risico ernstig inschat en even ernstig neemt als talloze onderzoekers, het UNHCR, het EHRM en uw Raad.[...]

Wat betreft de documenten die verzoeker heeft voorgelegd en die verwerende partij van tafel veegt door te wijzen op corruptie in Afghanistan en het feit dat het om kopies gaat, dient het volgende opgemerkt te worden.

Ten eerste zijn de documenten relevant omdat ze aantonen dat de beweerde feiten, het conflict met een machtige rivaal in het dorp dat hun beider families impliceert, reëel is. Of deze feiten op zich een risico tot vervolging inhouden is een vraag die door Uw Raad reeds in de eerste asielprocedure is beoordeeld, hetgeen die vraag ook uitput. Er dient evenwel gewezen te worden op het feit dat de zonet vermelde verwestering, de perceptie daarvan, niet in een vacuum gebeurt, maar in een context van achterdocht binnenin gemeenschappen, burenruzies en stammenconflicten die soms al erg lang bestaan, en gevoerd worden door roddels en ongefundeerde beschuldigingen. Het is in een dergelijke context dat de perceptie van verwesterd te zijn bij terugkeer kan omslaan van sociaal stigma in dodelijke vijandigheid.

Nansen schrijft in haar nota over documentair bewijs en geloofwaardigheid in de asielprocedure (stuk 3) het volgende:[...] Er is geen enkele juridische reden, en ook geen logische reden, die vereist dat bewijs dat gevraagd werd (gesolliciteerd bewijs) geweerd dient te worden. Het feit dat de vraag gebeurt dit bewijs te leveren wijst enkel op grondigheid, niet op een wil tot fraude, integendeel. Bewijs opvragen van wat kan geattesteerd worden is een van de belangrijkste wijzen waarop een asielzoeker aan de samenwerkingsplicht kan voldoen voor wat zijn deel betreft. Dit neemt niet weg dat de asieldiensten dan nog steeds gefundeerd een positie kunnen innemen over de bewijswaarde van die documenten. Nansen schrijft verder [...] De verzoekende partij meent dat er in casu sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en dat zij in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Verder is de verzoekende partij de mening toegedaan dat er in haar hoofde geen rigoureuus onderzoek werd gevoerd naar de door haar aangevoerde middelen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft

nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij enerzijds haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt. Anderzijds voert de verzoekende partij ook aan dat ze verwesterd is. Zowel bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken als in de brief van de advocaat van 9 januari 2019 wordt aangegeven hoe de verwestering van de verzoekende partij zich uit. In grote lijnen wordt uiteengezet welke maatschappijvisie de verzoekende partij heden heeft. De aangehaalde verwestering van de verzoekende partij wordt vervolgens gelinkt aan verschillende internationale rapporten.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een bevestigingsbrief van de dorpsouderen, een brief van het districtshuis naar de procureur, een beschrijving van de gebeurtenissen door de politie, de aangifte van verzoekers vader bij het districtshuis, een bevestiging door het ziekenhuis en een brief van verzoekers advocaat van 9 januari 2019 inzake zijn tweede verzoek om internationale bescherming. In de brief van 9 januari 2019 verwijst de advocaat van de verzoekende partij ook naar verschillende rapporten en verslagen die onder meer betrekking hebben op de situatie van terugkeerders in Afghanistan.

Ter terechtzitting beklemtoont de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij een jongvolwassen was bij aankomst in België. In tegenstelling tot haar broer heeft zij weinig institutionele ondersteuning gekregen, maar zij is zeer zelfstandig geworden in België. Voorts stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij afkomstig is uit een conservatieve gemeenschap. De verzoekende partij heeft problemen met haar familie in Afghanistan. De advocaat van de verzoekende partij erkent dat dit geen “nexus” van de Vluchtelingenconventie is, maar kan wel van belang zijn bij de beoordeling van een toegeschreven verwestering daar men in Afghanistan een heel specifieke visie heeft op het “Pashtun-zijn”. De verzoekende partij verklaart tot slot dat bloedwraak in haar cultuur lang kan duren.

Vooreerst benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”

Er dient aan beide voorwaarden voldaan te zijn (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat de groep zeer divers is, zowel wat betreft achterliggende motieven en oorzaken van verwestering, alsook de mate en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ten slotte ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging wordt geboden, slechts gedrag dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat op een godsdienstige overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, dat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. *In casu*, besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker van internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar - zoals ook de UNHCR aangeeft- dat een vreemdeling die zich inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Het gaat dan om de situatie waarin een vreemdeling aannemelijk moet maken dat hem een van de vervolgingsgronden wordt toegedicht door een actor van vervolging in verband met zijn persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken, of waarin een vreemdeling aannemelijk maakt dat zij daardoor in het land van herkomst een risico loopt op een onmenselijke behandeling. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’. Op pagina 46 van de UNHCR Guidelines van augustus 2018 wordt uiteengezet dat men niet effectief dient bekeerd te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht. Het UNHCR heeft daarin expliciet verwezen naar rapporten waaruit blijkt dat individuen die terugkeerden uit Westerse landen naar Afghanistan werden gefolterd en vermoord omdat men hen als “vreemdelingen” beschouwt die spioneren voor een Westers land. In de voetnoten van voormelde richtlijnen worden er een aantal voorbeelden toegelicht.

Het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk zou kunnen beschouwd worden als een afvallige. De verwerende partij is in haar onderzoek overigens geheel voorbij gegaan aan het bepaalde in artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat *“bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, [...] het niet ter zake [doet] of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van vervolging worden toegeschreven.”*

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging spelen met name het gedrag van de vreemdeling in het land van herkomst, de leeftijd die hij had op het moment van zijn vertrek, hoe hij zich in België heeft ontwikkeld en zijn verblijfsduur in België een belangrijke rol. De EASO guidance note van juni 2019, die door de verwerende partij in een aanvullende nota worden bijgebracht, en de UNHCR guidelines van augustus 2018 geven aan dat in het individueel onderzoek ook rekening moet worden gehouden met verschillende factoren zoals het gedrag van de betrokkene, de streek van herkomst, gedrag van de familie, enz. (p.65). Als een vreemdeling stelt uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken te hebben, dan moet hij aannemelijk maken dat hij die niet kan veranderen of dat dat redelijkerwijs niet van hem mag worden verwacht, dan wel dat hij die niet duurzaam kan verbergen. Daarnaast moet hij, mede door algemene informatie over het land van herkomst te verstrekken, aannemelijk maken dat hem door die kenmerken een vervolgingsgrond wordt toegedicht door een actor van vervolging of dat hij daardoor in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling.

In casu is de verzoekende partij als jongvolwassene in België aangekomen samen met haar minderjarige broer (zie zaak met rolnummer 230 670). Sindsdien verblijft ze in België. In België heeft ze het contact behouden met haar destijds minderjarige broer die in België naar school gegaan is en in een pleeggezin verbleven heeft. In Afghanistan was de verzoekende partij niet woonachtig in een stad, maar afkomstig uit een dorp gelegen in het district Dehdadi, gelegen in de provincie Balkh. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming geeft de verzoekende partij een aantal elementen weer waarin ze stelt veranderd te zijn. Ook zet de verzoekende partij uiteen dat ze bepaalde zaken in de samenleving anders beoordeelt dan toen ze in Afghanistan verbleef. Ze meent dat haar bepaalde attitudes die duiden op verwestering kunnen toegeschreven worden waardoor zij wel degelijk een geïndividualiseerd risico loopt. De verzoekende partij heeft zich in haar brief die haar tweede verzoek om internationale bescherming begeleid overigens niet beperkt tot een verwijzing naar hogervermelde UNHCR guidelines, maar heeft tal van rapporten grotendeels in dezelfde zin voorgelegd, die als betrouwbaar kunnen worden beschouwd nu zij ofwel op de website refworld van UNHCR zijn opgenomen, ofwel studies bevatten uit wetenschappelijke tijdschriften. De verzoekende partij heeft ook in haar brief van januari 2019 concreet verwezen naar passages in die aangehaalde rapporten waarin vermeld wordt dat terugkeerders uit Europese landen het voorwerp zijn geweest van geweld omdat de Taliban en de lokale bevolking hen als spionnen beschouwden.

Het voorgehouden profiel van de verzoekende partij, de objectieve landeninformatie en de elementen, zoals hoger weergegeven, die het huidige verzoek om internationale bescherming kenmerken vereisen een grondig onderzoek door de verwerende partij. Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat in Afghanistan (een toegeschreven) verwestering een risicoprofiel kan zijn. In het kader van een zorgvuldig onderzoek van huidig navolgend verzoek om internationale bescherming kan het aangewezen zijn om de verzoekende partij te horen om te onderzoeken of de aangehaalde elementen die mogelijkwijze kunnen wijzen op verwestering, kenmerken zijn waardoor de verzoekende partij uiterst moeilijk of nagenoeg zich niet kan aanpassen in zijn regio van herkomst in Afghanistan. De beoordeling van deze kenmerken houdt een individueel onderzoek in waarbij voorts onder meer het gedrag van de vreemdeling in het land van herkomst, de leeftijd die hij had op het moment van zijn vertrek, hoe hij zich in België heeft ontwikkeld en zijn verblijfsduur in België een belangrijke rol spelen. Uit de EASO guidance note van juni 2019 blijkt dat in kader van een individueel onderzoek ook rekening moet worden gehouden met verschillende factoren zoals het gedrag van de betrokkene, de streek van herkomst, het gedrag van de familie, enzovoort. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing met al deze elementen rekening gehouden heeft en deze onderzocht heeft.

Gelet op het voorgehouden profiel van de verzoekende partij en de elementen die dit verzoek om internationale bescherming kenmerken en de door UNHCR geschetste Afghaanse actuele context waarin wordt gesteld dat individuen die worden beschouwd als mensen die waarden en/of uiterlijkheden

hebben aangenomen die met Westerse landen worden geassocieerd en daarvoor werden gefolterd of vermoord, kan de verwerende partij in dit concrete geval geenszins volstaan met een eenvoudige theoretische verwijzing naar het feit dat *“het recht op vrije meningsuiting en op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn”* of nog *“het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten behoort.”* Een eenvoudige verwijzing naar het feit dat beperkingen in Afghanistan nu eenmaal gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels, kan evenmin volstaan in een context waarin terugkeerders volgens de door UNHCR aangehaalde bronnen louter omwille van de hen toegedichte verwesterde waarden en steun voor de internationale gemeenschap kunnen worden gefolterd en vermoord. Volgens UNHCR kan het zich gedwongen moeten conformeren aan religieuze opvattingen of praktijken wel degelijk aanleiding geven tot vervolging indien het een ondraaglijke inmenging vormt in iemands identiteit of wijze van leven, of indien het zich niet willen conformeren resulteert in een onevenredige bestraffing. Het voormelde risico op foltering of moord omdat men zich niet wil conformeren of omdat men geacht wordt zich niet langer te willen conformeren, is een ondraaglijke inmenging in iemands identiteit of een onevenredige bestraffing. In de bronnen die de verzoekende partij aan haar brief van 9 januari 2019 voegt, blijkt dat een religieuze code wel degelijk vervolging kan uitmaken, niet enkel als het wordt afgedwongen ten aanzien van niet-aanhangers, maar eveneens wanneer het wordt toegepast op individuen van hetzelfde geloof (Guidelines on internationale protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or Protocol relating to the Status of Refugees, 28 april 2004, HCR/GIP/04/06, <http://www.refworld.org/docid/4090f9794.html> [accessed 25 January 2017], punten 21 - 23). Verder stelt de verwerende partij nog dat van de algemeen geldende Afghaanse rechtsregels niet kan worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging uitmaken. Enerzijds is het de Raad niet duidelijk naar welke specifieke rechtsregels wordt verwezen. Anderzijds dient de verwerende partij bij een dergelijke verwijzing niet enkel de geldende rechtsregel na te gaan, hetgeen nergens blijkt, maar ook hoe deze wordt toegepast in de praktijk en of dan nog steeds van een conformiteit met de grondrechten sprake is.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 februari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS